

Obsah	Strana
Kázání – 20 let Střediska Stodůlky	1
Z jednání staršovstva	3
Někteří lidé se vám hodně vryjí do paměti...	4
Moje osmdesátiny	5
Normandie pro Mikuláše	7
Salvátor	9
Nečekané setkání	10
Něco pro děti	11
Výstava obrazů Barbory Veselé	14
Další setkání	14
Kalendář na září	16

Kázání u příležitosti 20. výročí založení Střediska Diakonie ve Stodůlkách

Milí přátelé, zahajujeme slavnost 20. výročí existence a práce našeho střediska bohoslužbou. Nejenom protože jsme středisko Diakonie, a tedy církve ČCE, ale předně protože chceme poděkovat Pánu Bohu, který v nás a skrze nás koná dobré dílo.

Za základ krátkého zvěstování evangelia jsem vybral text z Písma svatého nazvaný Podobenství o milosrdném Samařanu. Je to podobenství a to znamená vymyšlený příběh, na kterém Pán Ježíš chce ilustrovat nějakou hlubší pravdu, která se týká našeho života a je důležitá pro náš život.

Ale začnu z jiného konce. Někdy si kladu otázku, co vlastně spojuje věřící lidi nebo co je podstatou křesťanství? Odpověď, která člověka hned napadne, zní: Věřící lidi spojuje přece víra v Boha a podstatou křesťanství je totéž: křesťané jsou lidé, kteří věří v Boha. To je jistě pravda, ale když nad tím mudruji, tak si říkám, že tato správná odpověď je příliš obecná a někdy se mi zdá, že je nejasná ba zavádějící. Někdy se mi stane, že potkám člověka, který o sobě říká, že je věřící, ale mně se zdá, že věří nějak jinak než já, že ten jeho Bůh nemá s tím, kterému věřím já, nic společného. A jindy se zase potkám s člověkem, který řekne: já jsme nevěřící, ale mně se zdá, že si moc rozumíme a že on věří stejně jako já. Vlastně se mi to nezdá, je to prostě tak.

Takže položím otázku znovu. Co spojuje věřící křesťany především? Myslím, že je to víra v moc oběti. Jenže oběť může být různá. Dříve se obětovala zvířata nebo dokonce lidé a věřilo se, že tak si lidské společenství nakloní božstvo. Lidé obětovali

cizí krev, aby si zajistili život, prosperitu. I dnes je tento druh oběti v trochu jiných formách běžný. Někteří lidé pro své pohodlí, kvůli prosperitě či čemu všemu jdou i přes mrtvoly - obrazně řečeno a bohužel někdy i doslova. Neberou ohled na druhé. Existuje také jiná oběť. Rodiče se obětují svým dětem. Tak moc je milují, že jim udělají vše, co jim na očích vidí, naprosto nekriticky. Sami se při tom huntují a dětem ubližují, protože je nevedou k samostatnému životu. Této oběti se říká opičí láska a tato oběť je také pochybná. A potom existuje další druh oběti. Obětují se, jak se někde píše, „pro mučednickou korunku“. Pro vlastní slávu. Ono mi to dělá dobře, když druzí vidí, jak se dřou a obětují a říkají: no, to je ale pašák. Takový druh oběti je také pochybný, ta motivace oběti odebírá značnou část moci, ne - li všechnu.

Nás věřící lidí, věřící křesťany spojuje předně víra v moc oběti. Ale jaké? Ne oběti někoho jiného, ne opičí lásky, ne oběti pro vlastní slávu, ale spojuje nás víra v moc oběti lásky. O jakou oběť jde, to právě popisuje velmi srozumitelně naše podobenství. Hlavní postava příběhu - všimněme si, že nemá jméno, nikdo neví, jak se jmenuje - je prostě milosrdný Samařan. Jména si příběh nevšímá, zato podrobně popisuje, co ten muž dělá:- jede do práce, někam za obchodem a vidí u cesty člověka, který potřebuje pomoc. Toho člověka zbili a okradli, je polomrtvý, sám si nepomůže, potřebuje druhého člověka, bližního. A Samařan nezaváhá, nechá všeho a poskytne tomu potřebnému pomoc. Obětuje, svůj čas, energii, peníze. Nějak toho člověka dostane na osla, dopraví ho do hospody, poskytne první pomoc, předá ho do péče hostinskému, zaplatí a řekne: postarej se o něj, tady máš peníze a když tě to bude stát víc, doplatím ti, až se budu vracet. Tak tohle je ta oběť lásky, takhle nějak vypadá. Jde při ní vždy o bližního, o účinnou pomoc.

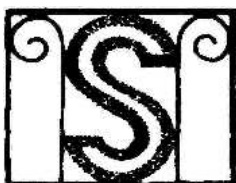
Ježíš na konci podobenství řekne zákoníkovi: A kdo byl bližním tomu nebohému člověku? Všimněte si, jak Ježíš obrací otázku. Zákoník se ho ptal: kdo je můj bližní? a Ježíš říká: kdo byl tomu potřebnému bližním? Je to inspirativní obrácení. Možná je důležitější se ptát, ne kdo je můj bližní, ale jsem já bližním? To přece já mám být bližním. To moji blízkost někdo potřebuje!

A nakonec z podobenství vytáhnou na světlo ještě jeden moment. Zákoník na otázku správně odpovídá. Bližním byl ten, který poskytl potřebnému člověku účinnou pomoc. Ježíš mu říká: Správně jsi odpověděl, to čin také a budeš živ. A budeš živ.

Věřím v moc oběti lásky. Taková oběť umožňuje život těm, kdo ji přijímají. Bez té oběti by jejich život nebyl možný. Ale taková oběť přináší život i těm, kdo se obětují. Toť otázka. Někdy je člověk z té služby tak utahaný a zničený, že si říká, proč to dělám, je mi to zapotřebí? Ale jindy člověk prožívá naplnění. Ví, že pomohl, a má z toho radost; ví, že v životě není nic většího a lepšího než tohle; prožívá naplnění; ví, že žije, že udělal něco, co mělo smysl a co stálo to zato. Takhle jedne, jako onen Samařan a budeš živ!!

Kdysi jsem byl v Izraeli a byli jsme i v místech, kam je zasazen děj podobenství. Mají tam hospodu, která má ve štítu nápis: „U milosrdného Samařana“. I naše středisko je po dvacet let takovou hospodou „U milosrdného Samařana“. Jsem vděčný za to, že jsem na tuhle hospodu narazil a že tu mohu také obsluhovat tím, co umím. A moc bych si přál, aby tahle hospoda stejně dobře nebo čím dále lépe fungovala i v dalších letech a desetiletích. Amen.

Petr Hudec

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 11. 9.

- Proběhl rozhovor s br. farářem Pavlem Rumlem o jeho případném působení v našem sboru. V úvodu se br. Ruml představil a zmínil své předchozí působení ve sboru v Šonově u Nového Města nad Metují a poté v Letohradě, kde byl 20 roků. V roce 1999 byl povolán do armády, kde dodnes slouží jako vojenský kaplan. Jeho pracovní poměr by tam měl skončit 31. 12. 2016, mohl by se ale pokusit dohodnout s armádou o zkrácení pracovního poměru o několik měsíců (nastoupil by buď 1. 7. 2016 nebo 1. 9. 2016). Po odchodu Hudcových by ale mohl ve sboru kázat jako host. Do penze by měl jít v červnu 2020 a rád by se na tu dobu ještě vrátil jako farář na nějaký sbor. Po přehledném úvodu odpověděl na dotazy členů staršovstva. Do příště bude staršovstvo přemýšlet o jeho případné kandidatuře.
- Náš sbor se zúčastní bohoslužeb v Kapli Betlémské 12. 10., odpoledne bude následovat bohatý program na mnoha místech. V ohláškách se vyzvou účastníci, aby se hlásili, 5.10. obdrží podrobnou brožurku k pořadu bohoslužeb a programu.
- Bohoslužby se konají dle Suterénu br. f. Hudec bude kázat cyklus na Kázání na hoře.
- Biblické hodiny byly zahájeny 9. 9., probírá se evang. podle Matouše; další pravidelná setkání začínají, setkání předškolních dětí ve sboru se konalo ve čtvrtek 11. 9., sešlo se 12 dětí a 7 rodičů či prarodičů. Náboženství v ZŠ Suchdol bude od října (dosud přihlášeno 5 dětí). Mládež se také začala scházet, bylo by dobře, kdyby byla soběstačná v přípravě programů. P. Hudec přislíbil nějaké programy.
- Staršovstvo jednalo o změnách církevního zákona. Vzhledem k délce příloh br. farář Hudec celý materiál stručně shrnul, vysvětlil některé pojmy a vypočetl všechny změny, o které jde. Poté se o navržených změnách (jak v názvosloví, tak v kárném řízení) hlasovalo, všichni přítomní s nimi souhlasí. Do příště je ještě potřeba promyslet návrhy jmen případných členů nové SR.
- Stavební práce ve Stodůlkách byly dokončeny podle plánu na tento rok – informaci

podal br. farář P. Hudec. Středisko dostalo od městské části nabídku na odkoupení prostor terapeutické dílny za 750 tisíc a hodlá ji využít. Slučování střediska Stodůlky se střediskem ve Strašnicích už začalo a sloučení by se mělo uskutečnit od 1. 6. 2015. Bude to ale dost složitý proces po technické i lidské stránce. Řediteli Suchelovi končí mandát a bude obhajovat své další působení. Dozorčí rada mu dala své doporučení.

- Byla odeslána sbírka solidarity sborů (22. 6.) ve výši 3 131 Kč.
- 1. zářijovou neděli bude celocírkevní sbírka na evangelickou akademii – 1 811 Kč.
- Na Kongo bylo odesláno 87 842 Kč. V současné době máme zůstatek 26 tisíc. Na Nosislav bylo letos odesláno 20 400 Kč. Je potřeba připomenout br. Strakovi, že jsme nedostali náhradu za vysoušení a vytápění po vytopení modlitebny. Zatím jsme na to doplatili 15 tisíc Kč.
- Br. f. Hudec se účastní celocírkevního jednání Jeronymovy jednoty ve Vanovicích – podle výkazu je náš sbor na 3. místě v celé církvi, co se výše vybraných darů týče – vybralo se a odeslalo 70 700 Kč. Jde o nejvyšší částku na JJ v historii sboru vůbec.
- Informace o dokončení nové kotelny podala sestra farářka Hudcová. Kolem 190 tisíc jsme zaplatili za výměnu kotelny a od SR bychom měli obdržet předem dohodnutých 100 tisíc Kč. Ses. Černohorská vystaví tedy na SR fakturu na 100 tisíc a připojíme k ní doklady o skutečných nákladech.
- Během prázdnin jsme obdrželi několik úmrtních oznámení – faráři J. Košťál, Dalibor Molnár, Jan Veselý ze Žatce, vdova po faráři Eva Pellarová (105 let).
- Br. Handrij Härtel zorganizoval bohoslužby v Roztokách, budou se konat 21. 9., na tom se domluvilo několik tamních rodin s dětmi. Poprvé kázáním poslouží ses. farářka Hudcová.
- Informace presbyterů pověřených hledáním faráře – br. Prosek apeluje na členy staršovstva, že je potřeba myslet na zajištění sborové sestry a administrátora sboru.
- Příští rok oslaví sbor 50 let od samostatnosti a 90 let od kazatelské stanice na výročí sboru je zajištěn synodní senior na bohoslužby v neděli 11. 10. 2015.

Někteří lidé se vám hodně vryjí do paměti...

... jednou z nich je Jana Jasná. Věrná členka našeho sboru, pracovnice křesťanské služby, najdete ji na seznamu těch sester, které zajišťují tzv. „kávovou službu“, občas zaskočí i u varhan, a přece velmi nenápadná, tichá, proto snadno přehlédnutelná, ale s jasnými postoji a názory na život. Snoubí se v ní rovnost a přímost s laskavostí, tichostí a pokorou. 3. 10. 2014 se dožívá sestra Jana Jasná, dlouholetá členka našeho sboru, svého životního jubilea – 80 let. Přejeme jí, aby ji Pán Bůh provázel svou

milostí, aby ji neopouštěla svěžest ducha i těla a rádi se s ní budeme potkávat nadále při bohoslužbách, na biblických hodinách, jichž je pravidelná účastnice, a při dalších sborových i jiných setkáních. Požádali jsme ji při této příležitosti o několik slov.

A. a P. Hudcovi

Foto Petr Hudec (J. Jasná s R. Rumlovou)

Moje osmdesátiny

V říjnu tohoto roku mi bude 80 let. Už sem tam něco bolí, paměť se horší. A je třeba bilancovat. Francouzi mají pro číslo „osmdesát“ slovo „quatre-vingts“, tj. „čtyři dvacítky“, a já vidím teď zpětně svůj život pomyslně rozdělený do čtyř dvacítek.

V té první jsem vyrůstala v rodině Jana a Marty Molnárových jako jedináček. Tatínek měl ještě šest sourozenců, maminka tři. Měla jsem tedy hodně strýčků a tetiček a následně také bratranců a sestřenic. Všichni jsme byli nějak ve styku, podle možnosti jsme se navštěvovali nebo si psali. V dětství mě hodně ovlivnil můj strýc Jan Zlatohlávek, můj kmotr. Byl farářem, hodně jsme si dopisovali. Obracela jsem se na něj se všemi svými možnými i nemožnými problémy, a on mi trpělivě odpovídal. Ve třinácti letech jsem prožívala svou konfirmaci. Cvičení jsme měli dvakrát týdně, vyučoval nás kromě pana faráře Krejčího také bratr Milan Pokorný. Po konfirmaci jsem se zúčastňovala biblických kurzů v LTK v Bělči u Třebechovic a různých setkání českobratrské evang. mládeže, také církevních letních brigád. Vyrůstala jsem pod vlivem vzácných lidí, jak v rodině tak v církvi. Jsem za to vděčná. V našem dejvicském sboru jsem chodila nejdřív do nedělní školy, pak do dorostu, nakonec do sdružení mládeže. Také jsem učila v nedělní škole. Po maturitě jsem se hlásila ke studiu na theologické fakultě, ale nebyla jsem přijata. Vedení fakulty a církve rozhodlo, že budou přijímat jen muže, protože směli přijmout jen 10 uchazečů. Začala jsem tedy studovat matematiku a deskriptivní geometrii, což by mě bylo dřív ani ve snu nenapadlo. Ve všem vidím dnes dobré Boží řízení. I za to jsem velmi vděčná. Tu první „dvacítku“ mého života zakončila svatba s Milošem Jasným, s kterým jsem se poznala v našem sboru.

Druhých dvacet let bylo ve znamení studia, budování manželského vztahu, posléze rodinného hnízda. Po ukončení studia jsem učila na Jedenáctiletce v Kralupech n. Vlt. a v Praze. Od roku 1961, kdy mi bylo 26 let, jsem zůstala 12 let v domácnosti, protože se nám během šesti let narodily čtyři děti. Do tohoto období spadá také naše členství ve sboru v Kobylisích, protože jsme na jeho území několik let bydleli. Toto období mi kromě účasti na bohoslužbách a na biblických hodinách zpestřovalo hraní v malém hudebním souboru, který vedl tamější farář Šurman. Říkali jsme mu „Kokos“, tj. Kobylišké komorní sdružení“. Od roku 1964 jsme už byli zase v Dejvicích.

Třetí „dvacítká“ je spojena s dospíváním dětí. Bylo to období krásné, ale také v mnohém složité. Nebyli jsme rodina uzavřená, ale stýkali jsme se s mnoha přáteli. Děti se osamostatňovaly. Hledaly si vlastní cestu. Přesto doufám, že naše rodina, i když všelijak chybuje, pro ně byla dobrou základnou pro jejich další pobývání. Od roku 1973 jsem už zase učila. Nejdéle na Grafické škole v Hellichově ulici, kde jsem potkala mnoho vzácných lidí. A odtud jsem odešla do důchodu. Po kratší přestávce jsem pak ještě pracovala na poloviční úvazek několik let jako důchodkyně v Národní knihovně.

Poslední období mi přineslo mnoho radostí, ale taky zármutku. Radostí v tom, že mi přineslo 11 vnoučat, dnes jsou už všichni dospělí a jak se lidově říká, „mají se k světu“. Smutné bylo onemocnění mého manžela Miloše a nakonec jeho odchod

z této časnosti. Trpěl Alzheimerovou chorobou. Dlouho se to nepoznalo, protože byl fyzicky zcela zdrav. Ku konci života byl v Krabčicích, kde také ve dvaosmdesáti letech zemřel. Prožili jsme spolu 52 let. Dnes, po přestání toho smutného období, žiji už sama, děti mají své domovy a rodiny, a těším se s nimi a prožívám jejich radosti a strasti, pokud o nich vím.

Jsem vděčná za všechno, co mi Pán Bůh v životě připravil. Za Jeho lásku. Za víru, kterou mi dal. Za odpuštění mých vin. Za rodiče, za manžela Miloše, za mou rodinu, za přátele, za rodinu našeho dejvického sboru. A za všechny dary, které každý den od Něj dostávám.

Zakončím citátem, který, napsaný rukou mého muže na malém papírku, vypadl nedávno z Bible, z níž jsme čítávali: „Do ruky Boží se odevzdám. Ochranu její vždy mohu mít: proč bych měl tedy smutný být?“

Jana Jasná

Normandie pro Mikuláše

Milí čtenáři Souterrainu,

chci se s Vámi podělit o dojmy, které jsem získala na týdenním poznávání Normandie. Věděla jsem toho o ní málo. Jen, že je to západní oblast Francie a že hrála důležitou roli v postupu spojeneckých vojsk v II. sv. Válce. Nic víc.

Bylo nás 62 členy vinohradského sboru (14 z Dejvic). Organizátorem a průvodcem byl br. Matěj Cháb. Název: “Normandie pro Mikuláše“ znamenal, že zisk ze zájezdu bude věnován br. farářů Mikuláši Vymětalovi na práci s menšinami.

Po nočním přejezdu Německa a Paříže jsme zastavili v Giverny. V místě, kde žil malíř Claude Monet. Bylo slunečno, teplo a tak jeho dům i přilehlé kvetoucí zahrady s rybníčky a pověstnými lekníny působily jako z pohádky. Dále jsme pokračovali do města Rouen, který byl hodně ve válce zničen a převážně v historickém stylu znovu postaven (hrázděné dřev. domy)

Příští den jsme vyjeli do lázeňského přímořského městečka Etretat. Nad zátokou se zvedaly bílé útesy. Volně jsme se toulali po kopcích, kam nás cesty pustily a kochali se pohledy na oceán. Následovalo další větší město Caen, v 11. stol. sídlo Viléma Dobývatele, který se stal i králem Anglie a v kostele sv. Štěpána má hrobku. Bitva o Anglii je i znázorněna na zajímavé tapiserii: 70m dlouhý pruh látky o výšce cca 1 m, kde téměř formou komiksu jsou vyšity události normanské invaze. Byla vystavena v muzeu ve městě Bayeux. Hrad v Caen se ve válce změnil v sutiny. Bylo obnoveno jen opevnění a uvnitř jsou postavena jen muzea.

Následovaly dva dny návštěv vojenských hřbitovů(americký, britský, německý),

pláží Utah, Omaha, městečko Arromanches, kde byl dle Churchillových podkladů vybudován přístav. Všude jsou důstojné pomníky, vlajky, muzea, která informují o průběhu D-Day 6. června 1944 (operace Neptun). Tato vojenská problematika mě překvapivě zaujala. Jednak strategie příprav, budování přístavu v moři, hrdinství všech vojáků. Byla to odhodlaná cesta na smrt. Ztráty byly obrovské. Jen hřbitovy mají tisíce a tisíce náhrobků se jmény padlých, neznámých, které zná jen Bůh. Ve vnitrozemí jsme navštívili také památník poslední části bitvy o Normandii u Mont Ormel. Tato urputná bitva v srpnu 1944 znamenala porážku Němců a otevřela cestu spojenců na Paříž. Do roku 1951 byla tato místa nepřístupná, dalších 20 let se území čistilo od železné techniky a krajina se prý dodnes nevzpamatovala. Měl by to snad vidět každý. U nás se takto nebojovalo, učili jsme se převážně o východních frontách, co ví o tom teprve generace našich vnoučat?

Poslední den se ladil již odpočinkově: návštěva zámku a zahrad Vaux le Vicomte (předobraz Versailleského zámku) a zastávka v městečku Provins, kde sídlil v 13. stol. navarský král, křižák Thibault de Champagne. Městečko patří na seznam kulturního dědictví UNESCO.

Přes noc domů. Bylo to fyzicky náročnější (pro mě), ale obsahově velmi zajímavé. A jsem vděčná za příležitost vidět Normandii.

Marie Uhlířová

Foto J. Hlavsa

SALVÁTOR

Freska na klenbě chrámu u Salvátora znázorňuje Ježíše Krista. Latinský nápis dosvědčuje, že chrám je pojmenován po našem Pánu - „Ježíši Kristu, Spasiteli celého světa“. Malba pochází z doby, kdy byl chrám vybudován německými evangelfky luterského vyznání v letech 1611 - 1614.

Po vydání Rudolfova Majestátu 1609 získaly nekatolické konfese nové možnosti. Němečtí luteráni se odhodlali založit vlastní sbor. Přistoupili ke stavbě kostela, neboť se jim nepodařilo získat žádný z existujících. Pozemek pomohl zakoupit hrabě Jáchym Ondřej Šlik. Peníze na stavbu si opatřovali sbírkou po celé Evropě. Velký peněžitý dar poskytl anglický král, štědře přispělo Holandsko, též mnohá knížata a hrabata, univerzity, kapituly a města i mnozí prostí lidé.

Stavbu začal a řídil od roku 1611 Jan Kryštof, zedník, mistr a zároveň měšťan Starého Města. Ještě téhož roku byla zřízena šestitřídní škola a v roce 1614 byl chrám vysvěcen.

Salvátor je renesanční stavba bazilikálního typu, jasně členěná. Gotické opěrné pilíře (málo vystupující) ukazují ještě k minulosti. Gotika hnala stavby do výšky, vyjadřovala touhu po Bohu. Renesance objevuje osobnost člověka. Ve stavbě se promítá obojí. Myšlení středověku - být blíže Bohu a zároveň renesance lidské

osobnosti.

Kostel a škola začaly plnit své poslání, ale starší u Salvátora měli stálé finanční starosti a proto byly konány další sbírky.

Krutý obrat v událostech nastal po bělohorské pohromě 8. 11. 1620. Došlo k zatčení předních členů sboru, starších a patronů kostela, doktora Jesenia a Jáchyma Ondřeje Šlika. Zatčení byli odsouzeni k smrti a 21. 6. 1621 na Staroměstském náměstí popraveni.

V říjnu 1622 byli němečtí evangeličtí duchovní z Prahy vypovězeni, jejich kostely uzavřeny a předány katolíkům. Salvátor roku 1625 přechází do majetku mnišského řádu Paulánů a téhož roku mniši začali faru, školu i kostel upravovat na klášter.

Roku 1684 zakoupili sousední dům, klášter rozšířili, ale při velikém požáru Starého a Nového Města 5 let poté došlo k velikému poškození kostela i kláštera. Při opravách byl kostel zbarokizován.

Situace se změnila za Josefa II, kdy byl kostel a klášter zrušen a stal se skladištěm uměleckých památek. Stavbě neprospěla ani další změna v letech 1796 – 1857, kdy zde byla zřízena mincovna a hlavní loď se stala dílnou. Vedlejší lodi byly odděleny a používány jako byty pro chudší nájemníky. Po zrušení mincovny kostel chátral.

Teprve roku 1861 bylo povoleno České evangelické církvi kostel koupit zpět a to za 15 000 zlatých. Hlavní loď byla upravena k bohoslužebným účelům.

Na přestavbu předsíně a úpravu průčelí došlo začátkem 20. století, kdy byly provedeny některé změny i v okolí kostela.

Při generální opravě v padesátých letech minulého století byl renovován interiér chrámu, odstraněn starý oltář a nahrazen křížem, probourány vyzdívky mezi hlavní a vedlejšími loděmi, opravena okna, fasáda, střecha, rekonstruováno vedení a topení.

Poslední velká oprava chrámu proběhla v sedmdesátých letech minulého století. Úpravami a rekonstrukcemi v minulém století získal kostel na vzdušnosti a stal se největším chrámem naší církve v Praze.

V současné době slouží nejen k životu sboru, ale je používán pro ekumenická setkání, celocírkevní slavnosti a koncerty.

V říjnu letošního roku oslaví sbor u Salvátora 400 let od založení kostela.

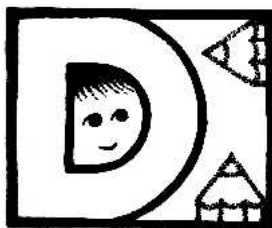
Jana Kohoutová

Nečekané setkání

Při letošním týdenním pobytu seniorů v letním táboře Komenského v Bělči nad Orlicí jsem měl nečekaně příjemný zážitek, setkal jsem s P. Václavem

Vackem. Rád jsem mu pověděl, že o jeho kněžské službě a početných aktivitách a to nejen v letohradské farnosti, kde působí, jsem slyšel mnoho pěkného. Bratr Václav působil jako kaplan v mnoha farnostech, v osmdesátých letech byl členem sboru poradců kardinála Františka Tomáška, podílel se na vydávání církevního samizdatu. Na začátku devadesátých let byl ustanoven farářem v Letohradu, později jmenován členem kněžské rady Královéhradecké diecéze. Bohatě pastorační zkušenosti shromáždil v publikaci vydané nakladatelstvím Vyšehrad v roce 2008 pod titulem „Pozvání k Večeři Páně“. Populární jsou i jeho nedělní televizní diskuse, vysílané v rámci křesťanského magazínu, které moderuje s architektem a hercem Davidem Vávrou, členem naše branického sboru. Nedávno se na knihkupeckých pultech objevila kniha „Měl jsem štěstí na lidi“. Jde o životopisný rozhovor, ve kterém publicista Josef Beránek sleduje Vackovu životní cestu od dětství až po současnou kněžskou službu, která je svým způsobem průkopnická a originální. Sympatické je, že z mnoha Vackových odpovědí, jež jsou prosty složitého teologického vyjadřování a „povýšenosti Božího sluhu“, s hlubokým důrazem na Písmo, lze cítit silnou důvěru ve stálou Boží blízkost a péči o chybujícího člověka. Václav Vacek má rád lidi, má úctu ke každému člověku, což mile dokladoval při našem rozhovoru, kdy za námi přibíhal postižený chlapec, dožadující se pozornosti. Bratr Václav ho nejen neodmítl, ale i respektoval. Náš rozhovor vyústil v prosbu, zda by někdy nenavštívil dejvický sbor a něco nám o své dlouholeté službě nepověděl. Mám radost, ekumenicky laděný bratr neřekl ne!

Pavel Prosek

Něco pro děti

Do soutěže o čokoládu Milku se zapojily 3 děti, poslaly správné odpovědi a získaly odměnu. Správné odpovědi:

- A-R Kain zabil Ábela
- B-M Daniel ve lví jámě
- C-K Zlaté tele
- D-J Jericho
- E-L Prodání Josefa
- F-N Příběh o Mojžíšovi
- G-P Jákobův sen
- H-O David a Goliáš
- I-S Adam a Eva
- Q-T Noemova archa

V tomto čísle najdete další soutěž o oblíbenou čokoládu. Ještě zůstaneme u tématu: Jak znáš Starý zákon? Jednotlivé biblické postavy jsou nějak spřízněné. Dokážeš určit, v jakém vztahu jsou uvedené dvojice? Stačí napsat: 1. Bratři, 2. Matka a dcera apod.

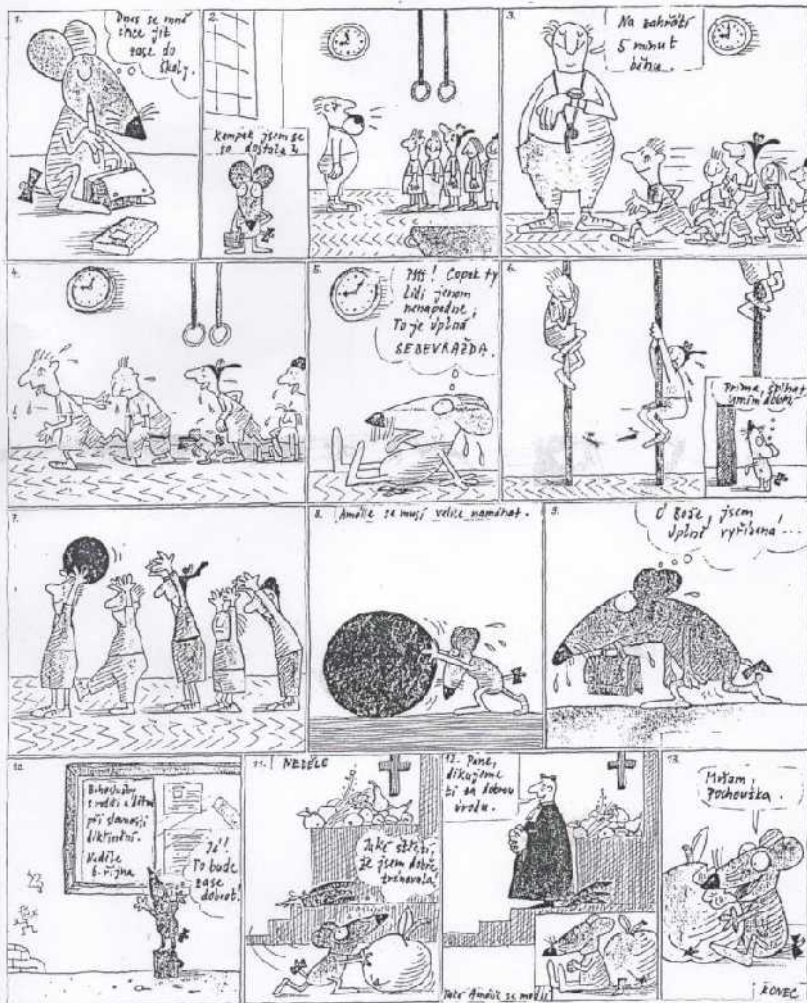
Každý, kdo správně určí všech 20 dvojic, obdrží sladkou odměnu. Když nevíte, neváhejte se dotázat svých rodičů. Výsledky můžete posílat do 20. 10. 2014 e-mailem: abigail.hudcova@evangnet.cz.

Jak znáš Starý zákon?

S O U T Ě Ž	1. Adam		Eva	Č O K O L Á D U
	2. Mojžíš		Áron	
	3. Jákob		Ruben	
	4. Mojžíš		Mirijam	
	5. Izák		Ezau	
	6. Benjamin		Izák	
	7. Samuel		Chana	
	8. Jákob		Ráchel	
	9. Abraham		Lot	
	10. Jákob		Ezau	
	11. Abraham		Izák	
	12. Jákob		Lévi	
	13. Abraham		Sára	
	14. Noemi		Orpa	
	15. Hagar		Izmael	
	16. Šalomoun		David	
	17. Rebeka		Lában	
	18. Achab		Jezábel	
	19. Ráchel		Lea	
	20. Adam		Eva	

HODINA CVIČENÍ

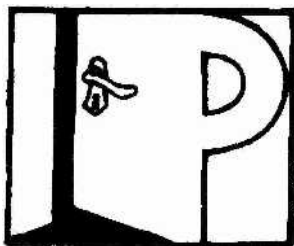
A. Hudcová

Výstava obrazů Barbory Veselé v našem sboru

„Barbora Veselá (1956) ukončila v roce 1977 studium na Střední odborné škole výtvarné v Praze. Dvakrát prožila zklamání z nepřijetí na vysokou školu. Krátce byla zaměstnána ve štukatéřské dílně. Po letech intenzivního mateřství a budování obydlí pokračuje nyní ve výtvarné práci,0,Opt navrhováním interiérů kostelů a modliteben. Její práce zahrnuje i několik sochařských realizací tamtéž a v pražských ulicích (např. na místě upálení Jana Palacha). Maluje a kreslí na recyklovaný vlastnoruční papír, tvoří drobné plastiky“ (text převzat z webu Bienále pro Diakonii).

Svémi obrazy přispěla do Bienále pro Diakonii I – IV. Obrazy B. Veselé si můžete v našem sboru prohlédnout během října a listopadu. V listopadu se můžeme těšit na setkání s ní při zakončení její výstavy.

Obrazy si lze prohlédnout či zakoupit při shromážděních anebo po domluvě s farářkou A. Hudcovou (607 622 358).

Další setkání:

- 12. 10. v 10 h. se náš sbor zúčastní v Betlémské kapli slavnostních bohoslužeb na zahájení oslav 600. výročí vysluhování pod obojí, v našem sboru se bohoslužby konat nebudou. Je připraven bohatý program na celý den.
- 26. 10. od 10:30 bazar podzimních plodů (J. Kohoutová a D. Bošková)

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 10. 2014.

Listopadové číslo vyjde 26. 10. 2014.

2014

PŘIJĎTE S NÁMI SLAVIT 600 LET OBNOVENÉHO VYSLUHOVÁNÍ PODOBOJÍ 12. ŘÍJNA 2014 V PRAZE

BETLÉMSKÁ KAPLE

Betlémské náměstí, Praha 1

10.00 slavnostní ekumenické bohoslužby, souběžně
program pro děti

DOMINIKÁNSKÝ KLÁŠTER

Husova 234/8, Praha 1

12.30 *Musica da chiesa*: koncert duchovní hudby
s historickými hudebními nástroji
(hrají a zpívají Tomáš Najbert a Jaroslav Konečný)
14.00 panelová diskuse na sociální téma
15.30 *Musica da chiesa*: druhý koncert duchovní hudby

KOSTEL SV. MIKULÁŠE

Staroměstské náměstí, Praha 1

12.30 varhanní koncert
14.00 přednáška Jana Láčka: Dědicové kalicha
15.30 varhanní koncert

KOSTEL U MARTINA VE ZDI

Martinská 8, Praha 1

12.30 Divadlo V. Marčička: Labyrint světa
14.00 zpívání s Ladislavem Moravetzem
15.30 představení nové knihy o kostelu U Martina ve zdi
19.30 ekumenické bohoslužby slova

STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ

Praha 1

12.30 koncert romské hudby
14.00 koncert orchestru Konzervatoře Evangelické
akademie; Bachovy kantáty
15.30 Divadlo V. Marčička: *Mysteria buffa*
17.00 koncert skupiny Spirituál Kvintet
Po celou dobu programu na Staroměstském náměstí
budou probíhat kreativní dílny pro děti a jejich rodiče.

KOSTEL SV. MICHALA

V Jirchářích 14, Praha 1

12.30 přednáška Pavla Hradilka: Kalich dnes
14.00 společný koncert pěveckých sborů Jeroným a sboru
M. Jakoubka ze Stříbra
15.30 přednáška Martina Vaňáče: Společné slavení – utopie
nebo reálná možnost?

EVANGELICKÁ TEOLOGICKÁ

FAKULTA UK

Vělká posluchárna, Černá 9, Praha 1

12.30 přednáška Dušana Coufala: Počátky kalicha
v Čechách
14.00 přednáška Petra Moree: Ohlasy kalicha
15.30 přednáška Jiřího Mrázka: Večeře Páně dnes

DOPROVODNÝ PROGRAM

Komentovaná procházka „Husitkou Prahou“: sraz na Staroměstském náměstí ve stanu u hlavního pódia (začátky
v 12.30, 14.00, 15.30).

Bojová hra pro děti: sraz na Staroměstském náměstí ve stanu u hlavního pódia (start v 12.30, 14.00, 15.30).

Oslavy se konají za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, hlavního města Prahy, Městské části Praha 1,
Evangelické zemské církve v Bádensku, Evangelické církve v Posýlni a Evangelicko-luterské církve v Bavorsku.

www.e-cirkev.cz / www.nase-reformace.cz / facebook Oslavy 600 let kalicha

NAŠE
REFORMACE
CÍRKVNÍ VÝROKY 2013 - 2018

Kalendář na říjen 2014

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5.10. s VP Díkčinení	P. Hudec
	12.10. Betlémská kaple	viz „Další setkání“
	19.10. zpívají Naši pěvci	P. Hudec
	26.10.	A. Hudcová
	2. 11. s VP	P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30 od 10. 9.	
Děti	Nedělní škola: neděle v 9:30	
	Vyprávění biblických příběhů pro předškoláky: čtvrtek 9. a 23. 10. v 17:00	
	Náboženství v ZŠ Suchdol: každý pátek ve 13:30	
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 16.10. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťan. služba	5. 10. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 10. v 9:30 Hana Palcová: Jak šel život	
Hodina pohybu	13. a 27. 10. v 15:00	
Setkání s hostem	23. 10. V 19:00 historik Dr. Toman Brod bude vyprávět o svém životě	
Staršovstvo	Čtvrtek 2. 10. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**